

Питбул

Пена се пресегна над масата, отчупи от питата един добър комат, разлупи го и сложи в него една от препечените гигански наденци – Кметът черпеше за Трифон Зарезан. След това изтича навън – беше видяла през витринните стъкла на зала „Ъглен“ по улицата да върви Дешка Ралчевска, облечена в размъкнат и съгрян черен мъжки анцуг, на главата – с червена бейзболка с надпис „I love NY“ и на нозете – с вълнени чорапи и мъжки гумени цървули. Спря я и ѝ подаде ъгленския сандвич, после се върна:

– Трима сина има, и тримата ги изгледа без мъж, от заляка си късаше, сега няма кой да я погледне...

...

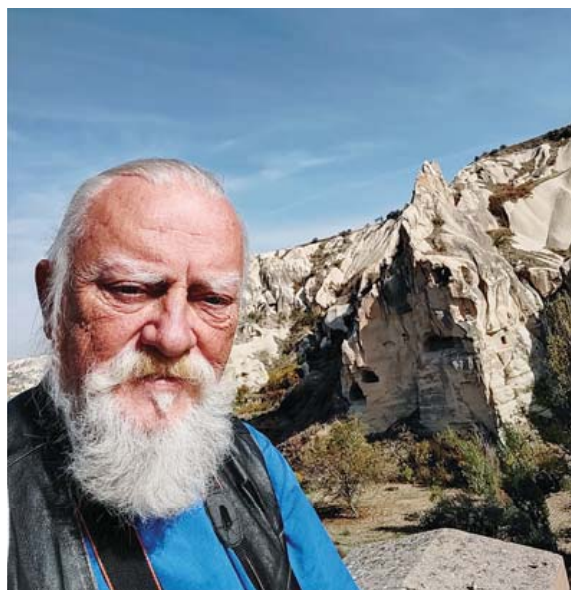
От тримата на село си беше останал само Мето, другите двама почваха вече трето десетилетие в Мурсия, в Испания – заминаха преди да завършат средно, там се изжениха и геца навъдиха, немаше и да ги видим повече тъгява. Мето обаче не само завърши, но и почна работа в Циментовия, стана майстор, взе заем, та стегна къщицата им в Шоп махала, ожени се за добра жена, родиха им се две дечица – момченце и момиченце, да са им живи и здрави. И всичко щеше да е добре, ако не беше изгонил майка си от къщи.

Като направи ремонта, нейната стаичка определи за кухня, вкара там водата, че дотозаба имаха само една чешма навън, а килерът към стаичката направи на тоалетна, но си остави и нужника в съното на двора за зор-заман. Голямата стая раздели на две – за Цветозар и Цветислава, с гардеробчето, бюрца, легълца – всяко да си знае неговото. И третата – за тях с Венка.

– Ми аз? – попита Дешка, която по време на ремонта спеше в плевнята, задънена с фазер и обкована с летви – лятно време, всякак може, младите да са добре.

– Ти си си в плевнята, ще я постегнем – махна с ръка Мето. А то не беше и плевня, ами по-скоро кош за царица – паянтов спомен от времената, когато и в техния двор гледаха добитък. И на трупа в плевнята сандъци, завивки, грехи, вещи, които му не трябваха, все негодни. Там ѝ сложи и старовремския креват с пружина, с табли с изписани на тях езерца с лебеди, борове и палми, купен за сватбата ѝ от свекъра още преди 35 години.

Да, ама лятото мина, есента се случи мека, зимата също, но Дешка трепереше непрекъснато и на стаичката си викаше „цайга“ – печка нямаше, нямаше и ток, а и да се запали нещо за отопление тук си беше безумство, та щом се прибереше, тя бързаше да се пхне в леглото, на което си беше

Йото Пацов е роден на 28 декември 1949 г. в София. Завършва ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“, специалност „Българска филология“. Още от началото на 60-те години на миналия век публикува стихове и разкази в детски и юношески списания и вестници. В работата си преминава всички степени в най-тиражните издания от 1970 до 2012 г. от репортер до главен редактор. Автор на хиляди публицистични и журналистически материали. Участвал със свои произведения в множество сборници, антологии и др. Кореспондент на чуждестранни издания, в т. ч. и военен кореспондент. Първ чуждестранен журналист в зоната на Чернобилската катастрофа 20 дни след взрива. Член на Съюза на българските писатели, Съюза на българските журналисти, Съюза на ловците и риболовците в България, почетен член на Съюза на офицерите и сержантите от запаса и резерва в България. Почетен гражданин на Луковит. Бил е преподавател и секретар на Пловдивската духовна семинария „Св. св. Кирил и Методий“. Носител на редица национални и международни литературни награди. Има издадени повече от 20 книги с негови авторски произведения – разкази, новели, романи и др.

Разкази от Йото Пацов са преведжани на руски, украински, турски, арабски, английски, френски, сръбски и др. езици.

Голямата българска поетеса Валентина Радинска казва за него: „Йото Пацов е щедър човек – чрез книгите си ... той ни дава възможност да се почувстваме и ние частица от този безбрежен духовен океан, който авторът е уловил умело в мрежите на писателското си вдъхновение и усърдие. За да ни го даде – щедро и безусловно. И да превърне срещата ни с една изумителна книга в истински празник“.

направила нещо като гнездо ли, като палатка ли от стари юргани, черги и одеяла. Единствената топлинка идваше от кокошките, и те в съседство в курник, от които я делеше само фазерът.

Не я пускаха в къщата даже да се постопли, Венка ѝ изнасяше в една алуминиева чиния по нещо за ядене и хляб, като пронесоха кокошките вземаше по едно яйчице и го пробиваше с губерка от двата края, та го пиеше сурово с малко солчица – това я крепеше. Ходеше по къщите да пита за работа – да помете, да оправя двора, да изхвърли каквото е оскубала по градините, и като ѝ дадяха нещо за ядене – ядеше, но ако даваха пари, сутрин чакаше Цветозар и Цветислава да тръгнат за училище, та им пъхаше в джобчетата или в раничките омачкани банкноти.

Само че февруари стегна стуг, в стаичката ѝ отвсякъде се провираше леген повеи, не можеше да се стопли, ръцете и краката ѝ посиняха, та тя кандиса и се примоли на братовчедка си Станка да я подслони – тя, като разбра на какво дереже е, веднага и приготви приземната стаичка, застлаха черги, сложиха кюмбенец, сглобиха кюнциите, внесоха дърва, запалиха, и цяла вечер си говориха за децата, седнали на огъра. Та и ракийка си огряха, и си поплакаха...

А когато след два дни Дешка мина през Шоп махала видя през оградата, че вратата на плевнята, която Мето беше сковал заради нея, е махната, а на прага се зъби едро куче с бели гърди и бяла черта насред челото, иначе бозаво на цвят, смръщено и разлигавено. Като я видя, лавна веднъж басово и се озъби, опъна синджира, напрезнало мощни гърди и крака. Дешка се отказа да влиза, по това време в къщата нямаше никой, та беше решила да си пробере някакви грешки, гребен и каквото друго се сети. Ама кучето я отказа. Преди да се прибере

при Станка, се отби на площада под Дугата, та поразпита – Васко Свраката, който знаеше всичко за всички, ѝ разказа, че някакъв приятел на Мето от завода заминавал по чужбина, та му дал този питбул да го гледа, докато е на гурбет. Каза още, че е много долно куче, напада и се бие с когото зърне – човек, куче, кон, свиня – да не си му пред погледа.

– Де му е акъла на Мето – такъв звяр да вкара у тех, като че нема деца, да варди Господ – завърши Васко.

Това и трябваше на Дешка, та да не спи цяла нощ – все си представяше как питбула дави Цветозар и Цветислава, а те пицят кански. Реши, че ще приказва с Мето да го маха, но като се съмна, се отказа – отдавна вече нямаше приказка със сина си, та сега ли да я послуша? Няколко дни се оплаква на когото види, а в сряда се нареди в пощата пред гишето на Татяна да си получи пенсийката. И на другия ден сутринта отиде пред портата на нейната си къща да чака децата да излязат за училище, та да я даде на

Венка да им купи, каквото трябва – така правеше, откакто бе станала пенсионерка.

Но когато Венка отвори портата да изпрати децата, кучето пак лавна, синджирът звекна скъсан и питбулът връхлетя Дешка, събори я, децата побягнаха с писъци, Венка се втурна по двора да търси я лопата, я тояга, а питбулът, захапал Дешка за рамото я мятеше от една на друга страна като парцалена кукла. Умори ли се, усети ли, че Дешка е в несвят – пусна я. Подуши ѝ гърлото, побутна ѝ брадичката, и току се прибра в двора, повлякъл синджира. Венка първо затвори портата отвън, викна Бърза помощ, разгеле телефонът беше в джоба ѝ, скъса си ризата да превърже рамото на Дешка, от което течеше кръв и се обади с плач на Мето. Доиде линейката, превързаха пострадалата, тя доиде на себе си, но току обръщаше очи и трепереше силно с цяло тяло. Откараха я.

На сутринта в болницата доиде Венка, да ѝ донесе, каквото се носи на болен, беше купила и банани, и ябълки, и шоколадови курабийки. Седна до леглото, не смееше да вдигне поглед:

– Как си, майко?

– Е как да съм, сине... Ми Мето нема ли да дойде?

– Не ще, майко, нали го знаеш какъв е рогач...

То кучето я не ще, вика, та аз ли? Та го пратих да купува тухли и цигли, ще ти струпа една стаичка на мястото на плевнята и ще отвори врата към кухнята да си се прибереш при нас. Казах му – не си човек, Мето, ама и мен завлече, и децата ще завлечеш, та не знам в коя плевня ще те затварям, опичай си акъла...